ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 31. janvārī [1]

1. Ar šo prasību Spānijas Karaliste lūdz atcelt Padomes 2004. gada 19. jūlija Regulas (EK) Nr. 1415/2004 [2], ar ko nosaka maksimāli pieļaujamo ikgadējo zvejas intensitāti dažiem zvejas apgabaliem un zivsaimniecības nozarēm, 1.—6. pantu.

2. Šī prasība ir turpinājums Spānijas Karalistes celtajai prasībai pret 3., 4. un 6. pantu Padomes 2003. gada 4. novembra Regulā (EK) Nr. 1954/2003, kas attiecas uz zvejas intensitātes pārvaldību saistībā ar dažiem Kopienas zvejas apgabaliem un resursiem un ar kuru groza Regulu (EEK) Nr. 2847/93 un atceļ Regulas (EK) Nr. 685/95 un (EK) Nr. 2027/95 [3], un kuru Tiesa noraidīja ar 2006. gada 30. marta spriedumu lietā Spānija/Padome [4].

3. Šajā spriedumā Tiesa nolēma, ka, tā kā apstrīdētie noteikumi nav nodalāmi no pārējās Regulas Nr. 1954/2003 daļas, Spānijas Karalistes iesniegtie prasījumi daļēji atcelt šo regulu nav pieņemami un ka līdz ar to prasība ir noraidāma [5].

4. Tiesa 2005. gada 2. martā nolēma atlikt tiesvedību šajā lietā līdz minētā sprieduma pasludināšanai. Pēc sprieduma pasludināšanas iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome Spānijas Karaliste lūdza atcelt tiesvedības atlikšanu.

5. Šīs prasības pamatojumam Spānijas Karaliste saskaņā ar EKL 241. pantu ceļ iebildi par Regulas Nr. 1954/2003 prettiesiskumu.

6. Šo secinājumu ietvaros es vispirms izskaidrošu, kādēļ, manuprāt, šī iebilde par

1 — Oriģinālvaloda — franču.
2 — OV L 258, 1. lpp.
3 — OV L 289, 1. lpp.
4 — C-36/04 (Krājums, I-2981. lpp.).
5 — Iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Padome, 21. punkts.

prettiesiskumu būtu jāatzīst par pieņemamu. Pēc tam es izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ es uzskatu, ka Spānijas Karalistes norādītie argumenti iebildes par prettiesiskumu pamatojumam nevar tikt atbalstīti un tādēļ minētā prasība jānoraida kā nepamatota.

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Regula Nr. 1954/2003*

7. Saskaņā ar Padomes 2002. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku [6] 4. panta 1. punktu "Padome izveido Kopienas pasākumus, kuri reglamentē pieeju ūdeņiem un resursiem un noturīgu zvejas darbību veikšanu". Šī panta 2. punkta f) apakšpunktā ir īpaši uzskaitīti pasākumi, kuru mērķis ir "ierobežot zvejas intensitāti".

8. Regula Nr. 1954/2003 ir viens no šiem pasākumiem. Saskaņā ar tās 1. pantu minētā regula "nosaka kritērijus un procedūras attiecībā uz režīmu, kas saistīts ar zvejas intensitātes pārvaldību ICES V, VI, VII, VIII, IX un X apgabalā un CECAF 34.1.1., 34.1.2. un 34.2.0. rajonā".

9. Saskaņā ar šīs pašas regulas 2. panta b) punktu ""zvejas intensitāte" ir zvejas kuģa jaudas un zvejas darbības reizinājums; kuģu grupai tā ir visu grupas kuģu zvejas intensitāšu summa".

10. Regulas Nr. 1954/2003 otrajā apsvērumā ir precizēts, ka "noteikumi, kas reglamentē piekļuvi dažiem apgabaliem un resursiem, kas noteikti Spānijas un Portugāles Pievienošanās akta [7] 156. līdz 166. pantā un 347. līdz 353. pantā, no 2002. gada 31. decembra vairs nav spēkā. Līdz ar to daži noteikumi Padomes Regulā (EK) Nr. 685/95 par zvejas intensitātes pārvaldību saistībā ar dažiem Kopienas zvejas apgabaliem un resursiem [8] un Padomes Regulā (EK) Nr. 2027/95, ar ko izveido zvejas intensitātes pārvaldības režīmu

6 — OV L 358, 59. lpp.

7 — Akts par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanās noteikumiem un Līgumu pielāgojumiem (OV 1985, L 302, 23. lpp., īpaši 69. un turpmākās lpp.; turpmāk tekstā — "Pievienošanās akts").

8 — 1995. gada 27. marta regula (OV L 71, 5. lpp.).

attiecībā uz dažiem Kopienas zvejas apgabaliem un resursiem [9], ir jāpielāgo jaunajai tiesiskajai situācijai".

11. Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1954/2003 trešo apsvērumu "citu Regulās [Nr. 685/95] un [Nr. 2027/95] paredzēto noteikumu mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu zvejas intensitātes pārvaldībai, lai novērstu zvejas intensitātes pieaugumu, un tie nav saistīti ar [Pievienošanās aktu]. Minētie noteikumi ir svarīgi zivsaimniecības pārvaldībai un ir jāsaglabā".

12. Šādā aspektā Regulas Nr. 1954/2003 ceturtajā apsvērumā ir noteikts, ka, "lai nodrošinātu to, ka pašreizējais zvejas intensitātes vispārējais līmenis nepieaug, ir jāizveido jauns zvejas intensitātes pārvaldības režīms apgabalos un rajonos, [kas uzskaitīti minētās regulas 1. pantā]. Šis režīms ierobežo zvejas intensitāti, pamatojoties uz to zvejas intensitāti, kas attiecīgajā zivsaimniecībā tika izmantota laika posmā no 1998. gada līdz 2002. gadam".

13. Regulas Nr. 1954/2003 II nodaļa attiecas uz tādējādi ieviesto zvejas intensitātes pārvaldības režīmu. Šīs nodaļas ietvaros minētās regulas 3. pantā ar nosaukumu "Pasākumi attiecībā uz bentālo zivju sugu, kā arī dažu gliemju un vēžveidīgo zveju" ir noteikts:

"1. Izņemot apgabalā, kas noteikts 6. panta 1. punktā, dalībvalstis:

a) novērtē to kuģu zvejas intensitātes līmeņus, kuru kopējais garums ir 15 metri vai vairāk, nosakot tos kā gada vidējo rādītāju laika posmā no 1998. gada līdz 2002. gadam katrā ICES apgabalā un CECAF rajonā, kas minēts 1. pantā, attiecībā uz bentālo zivju sugu zivsaimniecību, izņemot to bentālo zivju sugu zivsaimniecību, uz kuru attiecas Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 2347/2002, ar ko ievieš īpašas pieejamības prasības un saistītos noteikumus, kuri piemērojami zvejai dziļjūras krājumos [10], un ķemmīšgliemeņu, krabju un zirnekļkrabju zivsaimniecību, kā noteikts šīs regulas pielikumā. Zvejas intensitātes aprēķināšanas nolūkā kuģa zvejas jaudu izmēra kā uzstādīto jaudu, kas izteikta kilovatos (kW);

9 — 1995. gada 15. jūnija regula (OV L 199, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1999. gada 19. janvāra Regulu (EK) Nr. 149/1999 (OV L 18, 3. lpp.).

10 — OV L 351, 6. lpp.

b) nosaka katras a) apakšpunktā minētās zivsaimniecības zvejas intensitātes līmeni, kas novērtēts atbilstoši a) apakšpunktam, katrā ICES apgabalā vai CECAF rajonā.

[..]"

14. Turklāt Regula Nr. 1954/2003 ievieš īpašu zvejas intensitātes pārvaldības režīmu bioloģiski jutīgam apgabalam netālu no Īrijas krastiem. Šajā saistībā šīs regulas septītajā apsvērumā ir precizēts, ka "apgabals, kas atrodas uz dienvidiem un rietumiem no Īrijas, ir atzīts par tādu apgabalu, kurā ir augsta heku mazuļu koncentrācija. Šim apgabalam ir noteikti īpaši ierobežojumi grunts zvejas rīku izmantošanā. Šajā pašā saglabāšanas nolūkā tam jāpiemēro īpašas intensitātes ierobežojumu prasības saskaņā ar iepriekš aprakstīto vispārējo sistēmu. [..]".

15. Īpašais zvejas intensitātes pārvaldības režīms, kas tiek piemērots šim bioloģiski jutīgajam apgabalam, kura robežas ir precīzi noteiktas Regulas Nr. 1954/2003 6. panta 1. punktā, ir definēts šī paša panta 2. punktā, kurā ir noteikts, ka "dalībvalstis novērtē to kuģu zvejas intensitātes līmeņus, kuru kopējais garums ir 10 metri vai vairāk, nosakot tos kā gada vidējo rādītāju laika posmā no 1998. gada līdz 2002. gadam, attiecībā uz bentālo zivju sugu zivsaimniecību, izņemot bentālo zivju sugu zivsaimniecību, uz kuru attiecas Regula [Nr. 2347/2002], un ķemmīšgliemeņu, krabju un zirnekļkrabju zivsaimniecību, un piešķir tādējādi novērtēto zvejas intensitātes līmeni katrai minētajai zivsaimniecībai".

16. Visbeidzot, Regulas Nr. 1954/2003 11. panta 1. punkts nosaka, ka, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju Eiropas Kopienu Komisijai, tā "[..] iesniedz Padomei regulas priekšlikumu, ar ko nosaka maksimāli pieļaujamo ikgadējo zvejas intensitāti katrai dalībvalstij un katram 3. un 6. pantā noteiktajam apgabalam un zivsaimniecībai".

17. Saskaņā ar minētās regulas 11. panta 2. punkta pirmo daļu "Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu [..] pieņem lēmumu par maksimāli pieļaujamo ikgadējo zvejas intensitāti, kas minēta 1. punktā".

18. Pamatojoties uz šo tiesību normu, Padome pieņēma Regulu Nr. 1415/2004, kas ir šīs prasības atcelt tiesību aktu pamatā.

B — *Regula Nr. 1415/2004*

19. Saskaņā ar Regulas Nr. 1415/2004 pēdējo apsvērumu "maksimālajai ikgadējai zvejas intensitātei, kas ir noteikta kuģiem, kuri kuģo zem dalībvalsts karoga, sugu grupai, apgabalam un zivsaimniecības nozarei, ir jābūt vienādai ar kopējo zvejas intensitāti, ko veikuši minētie kuģi piecu gadu laikā no 1998. gada līdz 2002. gadam, dalot to ar pieci".

20. Šajā regulā ir noteikts:

"*1. pants*

Priekšmets

Ar šo regulu nosaka maksimāli pieļaujamo ikgadējo zvejas intensitāti katrai dalībvalstij un katram Regulas [Nr. 1954/2003] 3. un 6. pantā noteiktajam apgabalam un zivsaimniecības nozarei.

2. pants

Maksimāli pieļaujamie līmeņi

1. Gada maksimālā zvejas intensitāte sugu grupai, apgabalam, zivsaimniecības nozarei un dalībvalstij attiecībā uz tiem apgabaliem, kas minēti Regulas [Nr. 1954/2003] 3. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, ir noteikta šīs regulas I pielikumā.

2. Gada maksimālā zvejas intensitāte sugu grupai, apgabalam, zivsaimniecības nozarei un dalībvalstij attiecībā uz to apgabalu, kas noteikts Regulas [Nr. 1954/2003] 6. panta 1. punktā, ir noteikta šīs regulas II pielikumā.

3. pants

Apgabalu šķērsošana

1. Katra dalībvalsts nodrošina to, ka zvejas intensitātes sadalījumu pēc apgabaliem, kā noteikts Regulas [Nr. 1954/2003] 3. un 6. pantā, neizmanto tā, lai tā rezultātā zvejošanas laiks pārsniegtu zvejas intensitātes līmeni atsauces periodā.

2. Zvejas intensitāti, ko nosaka sakarā ar to, ka kuģis šķērso apgabalu, kurā zveja nav bijusi veicama atsauces periodā, neizmanto zvejas darbību veikšanai šajā apgabalā. Katra dalībvalsts uzskaita šādu zvejas intensitāti atsevišķi.

4. pants

Metodoloģija

Katra dalībvalsts nodrošina to, ka zvejas intensitātes uzskaites metode ir tā pati metode, ko izmanto, lai novērtētu zvejas intensitātes līmeņus saskaņā ar Regulas [Nr. 1954/2003] 3. un 6. pantu.

5. pants

Atbilstība citām zvejas intensitātes ierobežojumu shēmām

Maksimāli pieļaujamie ikgadējās zvejas intensitātes līmeņi, kas noteikti I un II pielikumā, neskar zvejas intensitātes ierobežojumus, kas noteikti resursu atjaunošanas plānos vai jebkādos citos Kopienas tiesību aktos noteiktos pārvaldības pasākumos, ar nosacījumu, ka tiek ievēroti tā pasākuma noteikumi, kas paredz zemāko zvejas intensitātes līmeni.

6. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs."

II — Prasība

21. Pieteikumā par lietas ierosināšanu Spānijas Karaliste lūdz Tiesai atcelt Regulas Nr. 1415/2004 1.—6. pantu, pirmkārt, norādot uz nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu un, otrkārt, apgalvojot, ka Padome, pieņemot Regulas Nr. 1954/2003 6. pantu, kā arī Regulu Nr. 1415/2004, ir nepareizi izmantojusi pilnvaras.

22. 2006. gada 22. jūnijā iesniegtajā replikas rakstā Spānijas Karaliste skaidri izteica EKL 241. pantā noteikto iebildi par Regulas Nr. 1954/2003 prettiesiskumu. Tā lūdz Tiesai konstatēt šīs regulas prettiesiskumu.

23. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 9. marta rīkojumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

III — Vērtējums

24. Vispirms es paudīšu viedokli par Spānijas Karalistes celtās iebildes par prettiesiskumu pieņemamību.

A — *Par Spānijas Karalistes celtās iebildes par prettiesiskumu pieņemamību*

25. Prasības pieteikumā Spānijas Karaliste kā pirmo argumentu min nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu, kas, pirmkārt, skar atskaites periodu, kurš tiek izmantots ikgadējā maksimālā zvejas intensitātes līmeņa noteikšanai, un, otrkārt, jutīgā apgabala robežu noteikšanu.

26. Argumenti, ko šī dalībvalsts min šī argumenta pamatojumam, ir identiski tiem, kas tika izvērsti spriedumā iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome.

27. Spānijas Karaliste prasības pieteikuma 36. punktā norāda, ka tā uzskata, ka Regulas Nr. 1954/2003 3., 4. un 6. pants pārkāpj nediskriminācijas principu un tādēļ tie ir jāatceļ. Tādēļ tā iepriekš minētās lietas Spānija/Padome ietvaros cēla prasību atcelt tiesību aktu.

28. Turklāt Spānijas Karaliste precizē, ka tā apstrīd arī Regulu Nr. 1415/2004 tiktāl, ciktāl ar to tiek īstenots Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. pants.

29. Arī attiecībā uz otro argumentu par Padomes pilnvaru nepareizu izmantošanu Spānijas Karaliste prasības pieteikumā atkārto argumentāciju, ko tā pauda iepriekš minētās lietas Spānija/Padome ietvaros. Tā uzskata, ka Tiesai būtu jāatceļ Regula Nr. 1415/2004, ar kuru tiek īstenots Regulas Nr. 1954/2003 6. pants, jo, pieņemot 6. pantu, kā arī tiesību aktu, ar ko šis pants tiek īstenots, Padome ir nepareizi izmantojusi savas pilnvaras.

30. Replikas rakstā, kas tika iesniegts pēc sprieduma pasludināšanas iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome, Spānijas Karaliste uzsver, ka ir nepieciešams celt iebildi par Regulas Nr. 1954/2003 prettiesiskumu atbilstoši EKL 241. pantam. Tā min vairākus iemeslus, kas, pēc tās domām, attaisnotu netiešu Regulas Nr. 1954/2003 atbilstības Kopienas tiesībām pārbaudi.

31. Šo iemeslu vidū Spānijas Karaliste īpaši norāda, ka iebilde par prettiesiskumu ir līdzeklis, ar kuru nepieciešamības gadījumā var atcelt tiesību normas, kuras, būdamas pretrunā Kopienu tiesībām, tomēr kalpo par pamatu tiesību aktam, kas ir prasības atcelt tiesību aktu pamatā. Šajā saistībā tā norāda, ka pastāv tieša juridiska saikne starp īstenošanas aktu, proti, Regulu Nr. 1415/2004, un pamata tiesību aktu, proti, Regulu Nr. 1954/2003. Regulas Nr. 1415/2004 pielikumos ietvertie rādītāji varēja tikt noteikti un aprēķināti, tikai pamatojoties uz Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. pantā noteiktajiem nosacījumiem.

32. Turklāt Spānijas Karaliste uzskata, ka šis gadījums atšķiras no hipotētiskā gadījuma, kurā dalībvalsts celtā iebilde par prettiesiskumu ir nepieņemama, jo ir pagājis termiņš prasības atcelt tiesību aktu iesniegšanai [11]. Spānijas Karaliste šo prasību ievēroja, ceļot prasību atcelt pamata regulu iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome.

33. Visbeidzot šī dalībvalsts norāda, ka šajā lietā pasludinātā sprieduma ietvaros tās iesniegtie argumenti, kas būtībā varēja tikt piemēroti attiecībā uz īstenošanas regulu un pamatoja Regulas Nr. 1954/2003 nepiemērojamību šajā gadījumā, netika skatīti pēc būtības. Saskaņā ar dalībvalsts teikto lēmuma neesamība par lietas būtību un tiešas juridiskas saiknes esamība starp divām attiecīgajām regulām ir par pamatu, lai Tiesa šīs tiesvedības ietvaros lemtu par Regulas Nr. 1954/2003 nepiemērojamību. Spānijas Karaliste uzskata, ka pretējā gadījumā Tiesas spriedums zaudētu lietderību.

34. Iebildumu rakstā Padome norāda, ka Spānijas Karaliste neapgalvo, ka Regula Nr. 1415/2004 tika pieņemta, neievērojot Regulas Nr. 1954/2003 tiesību normas, bet, gluži pretēji, šī dalībvalsts norāda, ka apstrīdētā regula ir prettiesiska, jo tajā ir ievēroti Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. pantā noteiktie kritēriji. Turklāt Padome secina, ka iepriekš minētās lietas Spānija/Padome ievaros Spānijas Karaliste lūdza Tiesai atcelt iepriekš minētās regulas 3. un 6. pantu, atsaucoties uz tādiem pašiem pamatiem kā šajā lietā minētie, proti, nediskriminācijas principa pārkāpumu un pilnvaru pārsniegšanu. Tālāk Padome pauž savu viedokli par lietas būtību.

35. Atbildes rakstā uz repliku Padome norāda, ka šī prasība pret Regulu Nr. 1415/2004 ir iesniegta atšķirīgas un autonomas tiesvedības ietvaros kā iepriekš minētā lieta Spānija/Padome, pat ja šīs abas prasības

11 — Spānijas Karaliste šajā saistībā min 1995. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-135/93 Spānija/Komisija (*Recueil*, I-1651. lpp., 17. punkts).

ir acīmredzami saistītas. Tā norāda, ka Regulā Nr. 1415/2004 noteiktā maksimāli pieļaujamās ikgadējās zvejas intensitātes ievērošana katrai dalībvalstij ir papildu pienākums, kas tomēr atšķiras no Regulas Nr. 1954/2003 3., 4. un 6.—8. pantā noteiktajiem pienākumiem.

36. Padome uzskata, ka replikas raksta ietvaros celtā iebilde par prettiesiskumu ir novēlota un tādējādi jāatzīst par nepieņemamu. Tā uzskata, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmajā daļā noteikto [12] Spānijas Karalistes iesniegtās prasības iepriekš minētā sprieduma lietas Spānija/Padome ietvaros noraidīšana nevar tikt uzskatīta par jaunu faktu.

37. Šajā saistībā Padome īpaši norāda, ka uz Kopienu iestāžu izdotiem tiesību aktiem attiecas spēkā esamības prezumpcija, līdz ar to Tiesas spriedums, ar kuru tiek apstiprināta tiesību akta spēkā esamība, negroza prasītāja tiesisko situāciju un tas nav uzskatāms par apstākli, kas ļautu rasties jaunam pamatam.

38. Katrā ziņā Padome uzskata, ka Spānijas Karaliste nevar apstrīdēt Regulas Nr. 1954/2003 spēkā esamību pēc EKL 230. panta pēdējā daļā noteiktā termiņa. Tā uzskata, ka, ja dalībvalstij tiktu ļauts apstrīdēt Kopienu tiesību aktu, pamatojoties uz iebildi par prettiesiskumu, katru reizi, kad iestāde pieņem šī Kopienu tiesību akta īstenošanas aktu, tas ļautu bezgalīgi apstrīdēt Kopienu tiesību aktus, radot tiesiskas sekas, kas, saskaņā ar Padomes teikto, būtu pretrunā prasības iesniegšanai noteiktā termiņa mērķim, proti, garantēt tiesisko drošību.

39. Šajā saistībā Padome atsaucas uz Tiesas judikatūru, no kuras izriet, ka Kopienu iestāžu pieņemta lēmuma adresātam, kurš to nav apstrīdējis EKL 230. panta pēdējā daļā noteiktajā termiņā, nav iespējams atsaukties uz tiesību akta prettiesiskumu, līdzko šis lēmums attiecībā uz viņu ir kļuvis galīgs [13].

40. Tā norāda, ka šī judikatūra ir jāpiemēro pašreizējās lietas ietvaros, pat ja tā atšķiras divos jautājumos, proti, pirmkārt, Spānijas Karaliste bija apstrīdējusi tiesību aktu, kura

12 — Saskaņā ar šo tiesību normu "tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā".

13 — Padome atsaucas uz 1983. gada 15. novembra spriedumu lietā 52/83 Komisija/Francija (*Recueil*, 3707. lpp., 10. punkts), 1994. gada 9. marta spriedumu lietā C-188/92 *TWD Textilwerke Deggendorf* (*Recueil*, I-833. lpp., 13. punkts) un 2001. gada 15. februāra spriedumu lietā C-239/99 *Nachi Europe* (*Recueil*, I-1197. lpp., 29. punkts).

spēkā esamību tā apšauba, bet tās prasība tika noraidīta, un, otrkārt, šīs lietas ietvaros apstrīdētais tiesību akts ir regula.

41. Komisija vispirms norāda, ka saikne starp Regulu Nr. 1954/2003 un Regulu Nr. 1415/2004 ir tik cieša, ka pašreizējā prasība gandrīz burtiski atkārto prasību, kas bija pamatā iepriekš minētajam spriedumam lietā Spānija/Padome. Saskaņā ar Komisijas teikto pašreizējā prasība patiesībā nav vērsta pret Regulu Nr. 1415/2004, bet gan pret Regulas Nr. 1954/2003 3., 4. un 6. pantu. Nevienā no pašreizējās prasības pamatiem nav īpaši vai tieši minēta Regula Nr. 1415/2004. Tādēļ Komisija uzskata, ka, lūdzot uzsākt pašreizējo tiesvedību, Spānijas Karaliste cenšas izvairīties no sprieduma, ar kuru tika noraidīta tās prasība iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome, sekām.

42. Turklāt saskaņā ar tās teikto klusi vai netieši izteiktu iebildi par prettiesiskumu nevar uzskatīt par pienācīgi iesniegtu, jo, pirmkārt, šāda iebilde ir pakļauta EKL 230. pantā noteiktajām prasības atcelt tiesību aktu prasībām, līdz ar to Spānijas Karaliste nevarēja iebilst par tāda tiesību akta prettiesiskumu, par kuru tā varēja iesniegt prasību atcelt tiesību aktu [14]. Otrkārt, iebilde par prettiesiskumu nav jautājums, kas ir saistīts ar sabiedrisko kārtību, un tādēļ tā bija tieši jānorāda prasības pieteikumā [15].

43. Saskaņā ar Komisijas teikto prasības pieteikumā celtā iebilde par prettiesiskumu jāuzskata par iesniegtu pēc termiņa beigām. Turklāt tas nozīmētu jauna pamata izvirzīšanu, kā arī sākotnējās prasības grozīšanu, kas ir aizliegts saskaņā ar Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmo daļu.

44. Šo iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka pašreizējā prasība jānoraida, neizskatot lietu pēc būtības.

45. Atbildes rakstā uz Komisijas iestāšanās rakstu Spānijas Karaliste precizē, ka tā uzskata, ka iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Padome rada jaunu faktisku un tiesisku apstākli, kas ir atklājies procesa laikā un kas ļauj izvirzīt jaunu pamatu atbilstoši Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmajai daļai. Visbeidzot, iebilde par prettiesiskumu nepārkāpj nedz tiesiskās drošības principu, nedz sprieduma *res judicata* spēku.

14 — Komisija šajā saistībā atsaucas uz Pirmās instances tiesas 1995. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-244/93 un T-486/93 *TWD*/Komisija (*Recueil*, II-2265. lpp., 103. punkts).

15 — Komisija šajā saistībā norāda uz 1959. gada 17. decembra spriedumu lietā 14/59 *Société des fonderies de Pont-à-Mousson*/Augstā iestāde (*Recueil*, 445. lpp.).

46. Es neatbalstu viedokli, kuru aizstāv Padome un Komisija, tiktāl, ciktāl tiek uzskatīts, ka Spānijas Karalistes pašreiz izskatāmās lietas ievaros celtā iebilde par prettiesiskumu jāatzīst par nepieņemamu.

47. Sava viedokļa pamatojumam Padome un Komisija pamatojas uz divām pieejām: pirmkārt, tās aizstāv principiālu viedokli, kas būtībā nozīmē to, ka dalībvalsts nevar celt iebildi par prettiesiskumu pret Kopienu tiesību aktu, kura spēkā esamību tā pirms tam varēja apstrīdēt, pat ja runa ir par regulu. Otrkārt, tās uzskata, ka pamata lietas ietvaros iebilde par prettiesiskumu ir iesniegta novēloti.

48. Es, gluži pretēji, uzskatu, ka EKL 241. panta redakcija paredz dalībvalstij plašas iespējas celt iebildi par regulas nepiemērojamību, tostarp, manuprāt, arī tad, ja tā jau ir cēlusi prasību daļēji atcelt šo regulu, bet šī prasība ir atzīta par nepieņemamu.

49. Turklāt es uzskatu, ka Spānijas Karalistes celtā iebilde par prettiesiskumu nevar tikt uzskatīta par novēloti iesniegtu, jo tā netieši ir ietverta Spānijas Karalistes iesniegtajā prasības pieteikumā.

1) Par iespēju privileģētam prasītājam celt iebildi par regulas prettiesiskumu

50. Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 241. pantu "lietās, kurās izskata Eiropas Parlamenta un Padomes kopīgi pieņemtās regulas vai arī Padomes, Komisijas vai [Eiropas Centrālās bankas] pieņemtās regulas, jebkura puse var atsaukties uz 230. panta otrajā daļā izklāstītajiem iemesliem, lai Tiesā pierādītu, ka attiecīgā regula nav piemērojama, arī tad, ja ir beidzies 230. panta piektajā daļā noteiktais termiņš".

51. Tiesai vairākkārt ir nācies skatīt jautājumu par iebildes par prettiesiskumu pieņemamību, kuru, pamatojoties uz EKL 241. pantu, ir cēluši gan parastie prasītāji, gan privileģētie prasītāji. Tā rezultātā ir izveidojusies sarežģīta judikatūra, kuras galvenās iezīmes ir šādas.

52. 1979. gada 6. marta spriedumā lietā *Simmenthal*/Komisija [16] Tiesa norādīja, ka "[EKL 241. pantā] ir izteikts vispārējais princips, ar kuru jebkurai pusei tiek garantētas

16 — 92/78 (*Recueil*, 777. lpp.).

tiesības apstrīdēt iestāžu iepriekš pieņemtu tiesību aktu spēkā esamību, kas kalpo par apstrīdētā lēmuma tiesisko pamatu, lai panāktu tāda lēmuma atcelšanu, kurš tos skar tieši un individuāli, ja šai lietas pusei saskaņā ar [EKL 230. pantu] nav tiesību celt tiešo prasību pret šiem tiesību aktiem, kas tiem rada sekas un kurus tie nevar lūgt atcelt" [17].

53. Ar šo spriedumu saiknē starp prasību atcelt tiesību aktu un iebildi par prettiesiskumu tika ieviesta sistēma tiesiskās aizsardzības līdzekļu kompensācijai [18]. Pakļaujot iebildes par prettiesiskumu pieņemamību nosacījumam par alternatīva tiesiskās aizsardzības līdzekļa neesamību, Tiesa tai ir piešķīrusi palīgraksturu [19].

54. Tādējādi, nosakot, ka iebilde par prettiesiskumu ir pieņemama tikai tad, ja ir liegta tieša pieeja Kopienu tiesu iestādēm, Kopienu tiesa vēlas nodrošināt, lai šo tiesiskās aizsardzības līdzekli neuzmanīgs prasītājs neizmantotu kā otro iespēju. No tā izriet princips, ka ir piemērojams tikai viens tiesiskās aizsardzības veids, saskaņā ar kuru indivīdam parasti būtu jābūt tikai vienai iespējai vērsties Kopienu tiesā [20].

55. Pamatojoties uz šādu loģiku, tiesību netieši apstrīdēt tiesību aktu zaudēšana ir sekas tāda prasītāja nevērīgai attieksmei, kurš nav izmantojis tiesības iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, apstrīdot lēmumu, kaut arī viņam noteikti šāda iespēja bija [21].

56. Tāpat kā parastie prasītāji, arī privilēģētie prasītāji nevar prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, kas vērsta pret lēmumu, izņēmuma kārtā celt prasību par tāda paša agrāk pieņemta tiesību akta prettiesiskumu, ja tie varēja tieši lūgt šī tiesību akta atcelšanu. Atbilstoši Tiesas nolemtajam pretēja risinājuma atzīšana ļautu apiet EKL 230. panta piektajā daļā noteikto termiņu prasības iesniegšanai [22]. Princips, saskaņā ar kuru lēmumi, kas nav apstrīdēti šī termiņa ietvaros, ir neaizskarami, nav piemērojams tikai gadījumā, kad tiesību aktam, kura tiesiskums tiek apstrīdēts, ir tik smagi un acīmredzami trūkumi, ka tas var tikt atzīts par spēkā neesošu kopš pieņemšanas brīža [23].

17 — 39. punkts.

18 — Atbilstoši izteicienam, kuru izmanto Coutron L. L*a contestation incidente des actes de l'Union européenne*. Disertācija aizstāvēta 2005. gada 10. decembrī Monpeljē I universitātē.

19 — Skat. Molinier J. Exception d'illégalité. *Jurisclasseur Europe*. 2007. 350. brošūra, 7. lpp., 22. punkts.

20 — Skat. iepriekš minēto *Coutron L.*, 113. un 383. lpp.

21 — Tiesību zaudēšana neuzmanīgam prasītājam vispirms tika piemērota prasības par tiesību akta spēkā esamību izvērtēšanas ietvaros (iepriekš minētais spriedums lietā *TWD Textilwerke Deggendorf*, 23.—25. punkts). Nākamajā gadā Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesa šo argumentāciju piemēroja attiecībā uz iebildi par prettiesiskumu (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *TWD*/Komisija, 103. punkts).

22 — Skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 17. punkts.

23 — 1988. gada 30. jūnija spriedums lietā 226/87 Komisija/Grieķija (*Recueil*, 3611. lpp., 16. punkts). Šajā sakarā skat. arī 1969. gada 10. decembra spriedumu apvienotajās lietās 6/69 un 11/69 Komisija/Francija (*Recueil*, 523. lpp., 11.—13. punkts).

57. Vai šī argumentācija, kas ir pamatota ar tiesiskās aizsardzības līdzekļu kompensēšanu, ir piemērojama arī gadījumā, kad tiek celta iebilde par regulas prettiesiskumu?

58. Apstiprinoša atbilde varētu tikt sniegta gadījumā, ja šādu iebildi par prettiesiskumu ceļ parastais prasītājs. Šāda veida gadījumos netiešas apstrīdēšanas iespējas sniegšana kompensētu ierobežotās iespējas parastam prasītājam celt prasību atcelt tiesību aktu attiecībā uz normatīvajiem tiesību aktiem. Pastāvot vispārpiemērojamam tiesību aktam, kura atcelšanu parastie prasītāji nevar pieprasīt tiešā veidā, tiem nevar pārmest rūpības trūkumu un tādējādi tie var izmantot netiešas apstrīdēšanas tiesības [24].

59. Manuprāt, šāda argumentācija atbilst Kopienu tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēmai un EKL 241. panta redakcijai, kas ļauj jebkurai pusei netiešā veidā celt prasību par regulas nepiemērojamību. Apstiprinot arī iespēju parastajam prasītājam netieši apstrīdēt vispārpiemērojamu tiesību aktu, Tiesas judikatūrā ir panākta atbilsme starp tiesiskās aizsardzības līdzekļu kompensācijas sistēmu un EKL 241. panta redakciju.

60. Turpretī, līdzko iebildi par prettiesiskumu ceļ privileģēts prasītājs, apstrīdot regulu, argumentācija attiecībā uz tiesiskās aizsardzības līdzekļu kompensāciju zaudē nozīmi, jo tā noved pie EKL 241. panta redakcijas neievērošanas.

61. Tā kā dalībvalstīm un Kopienu iestādēm ir gandrīz neierobežotas iespējas iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, argumentācija, saskaņā ar kuru iebildes par prettiesiskumu pieņemamība ir pakļauta nosacījumam par neiespējamību tieši piekļūt Kopienu tiesai, neizbēgami noved pie tā, ka privileģētiem prasītājiem tiek liegtas jebkādas tiesības uz netiešu apstrīdēšanu [25]. Tas radītu acīmredzamu EKL 241. panta redakcijas neievērošanu, kas, jāatgādina, rada jebkurai pusei, lai gan 230. panta piektajā daļā ir noteikta termiņa izbeigšanās, tiesības iesniegt Tiesā prasību par regulas nepiemērojamību [26].

62. Noteikti šīs normas formulējuma neapstrīdamā rakstura dēļ [27] Tiesa pēc vairāku

24 — Šajā saistībā skat. 1996. gada 12. decembra spriedumu lietā C-241/95 *Accrington Beef* u.c. (*Recueil*, I-6699. lpp., 15. un 16. punkts).

25 — Skat. iepriekš minēto *Coutron L.*, 393. lpp.

26 — Šajā saistībā skat. ģenerāladvokāta Slinna [*Slynn*] secinājumus lietā 181/85 Francija/Komisija (1987. gada 12. februāra spriedums, *Recueil*, 689. lpp.). Saskaņā ar viņa teikto "par spīti dalībvalstu "privileģētajai" pozīcijai [EKL 230. panta] ietvaros, [..] [EKL 241. pantā] lietotais izteiciens "jebkura puse" nozīmē tieši to un nevis "jebkura puse, izņemot dalībvalsti"" (703. lpp.).

27 — Atkārtojot ģenerāladvokāta Mančīni [*Mancini*] secinājumu lietā 204/86 Grieķija/Komisija (1988. gada 27. septembra spriedums, *Recueil*, 5323. lpp.) 5343. lpp. izmantoto frāzi.

ģenerāladvokātu ierosmes [28] ir pakāpeniski atzinusi, ka privileģētais prasītājs varētu prasības par spēkā esamību ietvaros celt iebildi par regulas prettiesiskumu [29].

63. Tādēļ nevar atbalstīt viedokli, ko pauž arī Padome un Komisija, ka Spānijas Karalistes celtā iebilde par Regulas Nr. 1954/2003 prettiesiskumu jāatzīst par nepieņemamu, jo šai dalībvalstij bija iespēja šo regulu apstrīdēt tiešā veidā.

64. Manuprāt, šī argumentācija *a fortiori* jānoraida gadījumā, kad pilntiesīgais prasītājs ir izmantojis tiesības iesniegt prasību, bet šī prasība ir tikusi noraidīta sakarā ar prasījuma daļēji atcelt tiesību aktu nepieņemamību.

65. Ja EKL 241. panta formulējums neļauj attiecībā pret privileģētu prasītāju atsaukties uz rūpības trūkumu, ja viņš nav iesniedzis prasību atcelt regulu noteiktajā termiņā, lai tādējādi iebildi, kas celta par šāda akta prettiesiskumu, atzītu par nepieņemamu, tāds pats risinājums *a fortiori*, manuprāt, jāpiemēro arī tad, ja dalībvalsts ir iesniegusi prasību atcelt tiesību aktu termiņā, bet šī prasība tika noraidīta sakarā ar prasījuma daļēji atcelt tiesību aktu nepieņemamību.

66. Kopumā, manuprāt, Tiesas judikatūrai jautājumā par iebildes par prettiesiskumu atzīšanu par pieņemamu neatbilst stingrāku sankciju, proti, prasības atzīšanas par novēloti iesniegtu, noteikšana privileģētam prasītājam, kurš ir demonstrējis rūpību, kuru es vērtētu kā nepilnīgu, kā tas ir šajā lietā Spānijas Karalistes gadījumā, salīdzinājumā ar gadījumu, kad rīcība varētu tikt vērtēta kā rūpības trūkums.

67. No šiem apstākļiem es secinu, ka EKL 241. panta redakcija paredz dalībvalstij plašas iespējas celt prasību par regulas nepiemērojamību arī, manuprāt, tādā gadījumā, kad tā jau bija cēlusi prasību daļēji atcelt šo regulu, bet šī prasība tika atzīta par nepieņemamu.

28 — Skat. it īpaši 600. lpp. ģenerāladvokāta Rēmera [*Roemer*] secinājumos lietā 32/65 Itālija/Padome un Komisija (1966. gada 13. jūlija spriedums, *Recueil*, 563. lpp.), 703. lpp. ģenerāladvokāta *Slynn* secinājumos iepriekš minētajā lietā Francija/Komisija, 5343.—5345. lpp. ģenerāladvokāta *Mancini* secinājumos iepriekš minētajā lietā Grieķija/Padome. Skat. arī attiecībā uz šiem pašiem apsvērumiem 36.—54. punktu ģenerāladvokāta Mengoci [*Mengozzi*] 2007. gada 19. septembrī pasludinātajos secinājumos lietā C-91/05 Komisija/Padome (pašlaik ir Tiesas tiesvedībā).

29 — Vairākos spriedumos pilntiesīgu prasītāju tiesības netieši apstrīdēt regulu prasības atcelt tiesību aktu ievaros ir atzītas tikai netieši (skat. iepriekš minētos spriedumus lietās Itālija/Padome un Komisija, Francija/Komisija un Grieķija/Padome). Vēlākos spriedumos Tiesa ir atklātāk atzinusi, ka pilntiesīgs prasītājs var netieši apstrīdēt regulu (skat. it īpaši 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-11/00 Komisija/ECB (*Recueil*, I-7147. lpp., 74.—78. punkts) un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-110/03 Beļģija/Komisija (Krājums, I-2801. lpp., 76.—81. punkts)).

2) Par to, vai Spānijas Karalistes celtā iebilde par prettiesiskumu tika iesniegta novēloti

68. Runājot par šo jautājumu, vispirms jānorāda, ka viens no nosacījumiem iebildes par prettiesiskumu atzīšanai par pieņemamu nosaka, ka prasītājam, kas netieši apstrīd tiesību aktu, tas jādara skaidrā un argumentētā veidā [30].

69. Arī tāda iebilde par prettiesiskumu, kurai nav pievienots prasījumu kopsavilkums un kas nav motivēta, jāatzīst par nepieņemamu [31].

70. Tādēļ ir nepieciešams, lai prasībā tiktu minēti "būtiski juridisko argumentu apstākļi", kas nepieciešamības gadījumā var tikt izvērsti replikas rakstā [32].

71. Turklāt jaunu pamatu izvirzīšanas aizliegums tiesvedības laikā liedz prasītājam pirmo reizi iebildi par prettiesiskumu celt replikas rakstā [33], izņemot, ja tiesību un faktiskie apstākļi kļūst zināmi iztiesāšanas laikā, kā to paredz Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmā daļa [34].

72. Turklāt jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas nolemto, kaut arī šī tiesību norma izņēmuma kārtā sniedz prasītājam tiesības izvirzīt jaunus pamatus procesuālajā dokumentā, kas bija par pamatu tiesvedības ierosināšanai, pausto prasījumu atbalstam, tā tomēr nekādā gadījumā neparedz iespēju prasītājam izvirzīt jaunus prasījumus [35].

73. Ievērojot šīs prasības, Kopienu tiesa jau ir atzinusi, ka iebilde par prettiesiskumu var tikt celta netieši.

74. Jāatzīmē, ka šī atzīšana nekādi neietekmē pienākumu argumentēt iebildi par prettiesiskumu, sākot no brīža, kad tiek uzskatīts, ka

30 — Šajā saistībā skat. iepriekš minēto *Coutron L.*, 102.—104. lpp.

31 — Skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 2001. gada 18. oktobra spriedumu lietā T-333/99 *X*/ECB (*Recueil*, II-3021. lpp., 115.—117. punkts) un 2005. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-349/03 *Corsica Ferries France*/Komisija (Krājums, II-2197. lpp., 179. un 180. punkts). Skat. arī Civildienesta tiesas 2006. gada 19. oktobra spriedumu lietā F-59/05 *De Smedt*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-1-109. lpp. un II-A-1-409. lpp., 77. punkts).

32 — Iepriekš minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *X*/ECB, 115. un turpmākie punkti.

33 — Tiesa ir arī nospriedusi, ka tiesvedības robežas nosaka pieteikums par lietas ierosināšanu un ka iebilde par prettiesiskumu ir nepieņemama replikas stadijā (Tiesas 1985. gada 11. jūlija spriedums apvienotajās lietās 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 un 10/84 *Salerno* u.c./Komisija un Padome, *Recueil*, 2523. lpp., 37. punkts). Skat. arī Pirmās instances tiesas 2005. gada 27. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-134/03 un T-135/03 *Common Market Fertilizers*/Komisija (Krājums, II-3923. lpp., 51. punkts), kas tika apstiprināts ar Tiesas 2007. gada 13. septembra spriedumu lietā C-443/05 P *Common Market Fertilizers*/Komisija (Krājums, I-7209. lpp., 106.—110. punkts).

34 — Skat. it īpaši 1994. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-135/92 *Fiskano*/Komisija (*Recueil*, I-2885. lpp., 31.—33. punkts).

35 — 1979. gada 18. oktobra spriedums lietā 125/78 *GEMA*/Komisija (*Recueil*, 3173. lpp., 26. punkts).

šis pamats skaidri izriet no prasības pieteikumā izvirzītās argumentācijas, pat ja prasītājs nav tieši norādījis, ka viņš ceļ iebildi par prettiesiskumu saskaņā ar EKL 241. pantu [36].

75. Kopumā Kopienu tiesas var pieņemt netieši celtu iebildi par prettiesiskumu tikai tad, ja juridiskā argumentācija, kas ir iebildes pamatā, ir skaidri un precīzi ietverta prasības pieteikumā tā, lai Tiesa varētu skaidri redzēt, ka tai iztiesāšanai tiek nodota iebilde par prettiesiskumu EKL 241. panta izpratnē [37]. Tiklīdz ir izpildīts šis kritērijs, atbildētājs netiešu tiesību akta apstrīdēšanu var izmantot aizstāvībai [38].

76. Ja šīs prasības attiecina uz šo tiesvedību, jākonstatē, kā to būtībā atzīst Padome un Komisija, ka divas iebildes, ko Spānijas Karaliste ir izvirzījusi savā prasības pieteikumā, kā arī argumenti, kas ir to pamatā, pirmajā argumentācijas daļā ir vērsti uz precīzu Regulas Nr. 1954/2003 3., 4. un 6. panta tiesiskuma apstrīdēšanu un vēlāk — otrajā daļā — lūdz Regulas Nr. 1415/2004 atcelšanu *tiktāl, ciktāl tā ievieš pirmās regulas 3. un 6. pantu*.

77. Manuprāt, tādējādi Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. panta, kas tiek ieviesti ar Regulu Nr. 1415/2004, netieša apstrīdēšana ir iekļauta Spānijas Karalistes iesniegtajā prasības pieteikumā, kas šajā ziņā ietver skaidru un precīzu juridisko argumentāciju.

78. Turklāt ir būtiski atzīmēt, ka no Padomes iebildumu raksta izriet, ka tā ir sapratusi, ka Spānijas Karalistes prasības pieteikumā izklāstītās argumentācijas būtība bija apstrīdēt Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. panta tiesiskumu [39]. Tādējādi abām pusēm bija skaidrs, ka ir tikusi celta iebilde par prettiesiskumu.

79. No tā izriet, ka, pat ja Spānijas Karaliste prasības pieteikuma stadijā nav tieši

36 — Pirmās instances tiesas 1996. gada 6. jūnija spriedums lietā T-262/94 *Baiwir*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-257. lpp. un II-739. lpp., 37. punkts). Atbilstoši Pirmās instances tiesas nolemtajam "judikatūra ļauj uzskatīt, ka iebilde par prettiesiskumu ir celta netieši, ja no prasības pieteikuma relatīvi skaidri izriet, ka prasītājs ir cēlis šādu iebildi".

37 — Šajā saistībā skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. septembra spriedumu lietā T-171/00 *Spruyt*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-187. lpp. un II-855. lpp., 53. punkts), kā arī 2003. gada 26. februāra spriedumu lietā T-59/01 *Nardone*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-55. lpp. un II-323. lpp., 27. punkts). Skat. arī iepriekš minēto *Coutron L.*, 103. lpp. Kā citu netiešas iebildes par prettiesiskumu piemēru skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-173/04 *Carius*/Komisija (Krājums-CDL, 44.—60. punkts).

38 — Tādējādi iepriekš minētās lietas *Spruyt/*Komisija spriedumā Pirmās instances tiesa pārbaudīja, vai Komisija varēja aizstāvēt savu pozīciju, pamatojoties uz netiešu iebildi par prettiesiskumu rakstveida procesa laikā (54.—61. punkts).

39 — Skat. šo secinājumu 34. punktu.

norādījusi, ka tā saskaņā ar EKL 241. pantu izvirza pamatu par Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. panta prettiesiskumu, šī iebilde par prettiesiskumu var tikt uzskatīta kā netieši iekļauta šajā prasības pieteikumā.

80. Manuprāt, šis apstāklis nepieļauj uzskatīt minēto iebildi par prettiesiskumu kā novēlotu un tādējādi atzīt to par nepieņemamu.

81. Turklāt es neuzskatu, ka tās pieņemamību ietekmē fakts, ka runa ir par daļēju Regulas Nr. 1954/2003 netiešu apstrīdēšanu.

82. Attiecībā uz prasību pēc tiešas juridiskas saiknes starp primāri apstrīdēto tiesību aktu un netieši apstrīdēto aktu, manuprāt, prasītājam nevar pārmest, ka viņš pierāda šādas saiknes esamību, vēršot argumentus, ar ko tiek pamatota iebilde par prettiesiskumu, galvenokārt pret pamata tiesību akta normām, kas tiek ieviestas ar īstenošanas tiesību aktu.

83. Piebildīšu, ka galvenais iemesls, kas ir pamatā judikatūrai, no kuras izriet, ka tiesību aktu var daļēji atcelt tikai tad, ja no pārējās akta daļas ir iespējams nodalīt noteikumus, kurus prasa atcelt [40], proti, tas, ka Kopienu tiesa nevar lemt *ultra petita*, pat ja tai ir iesniegta prasība daļēji atcelt Kopienu tiesību aktu un tā konstantē, ka apstrīdētās tiesību normas nav iespējams nodalīt no pārējā akta, neattiecas uz iebildi par prettiesiskumu. Šāda tiesību aizsardzības līdzekļa izmantošanas gadījumā var tikt celta tikai prasība par netieši apstrīdēta tiesību akta nepiemērojamību, tomēr ne par tā atcelšanu.

84. Tādējādi man nešķiet atbilstīgi šo judikatūru pēc analoģijas piemērot iebildei par prettiesiskumu.

85. Visbeidzot, es uzskatu, ka tas, ka Spānijas Karaliste replikas rakstā formāli cēla iebildi saskaņā ar EKL 241. pantu par Regulas Nr. 1954/2003 prettiesiskumu, tomēr nenozīmē, ka tā apstrīd visas šīs regulas tiesību normas. Atbilstoši pieteikumam par lietas ierosināšanu šie argumenti patiesībā joprojām attiecas uz minētās regulas 3. un 6. pantu.

40 — Skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Padome, 9. punkts un tajā minētā judikatūra.

86. Ņemot vērā šos apstākļus, es uzskatu, ka Spānijas Karaliste šīs prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam var atsaukties uz Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. panta nepiemērojamību.

87. Manuprāt, līdz ar to jāuzskata, ka šī tiesvedība ir pamatota ar vienu pamatu, proti, iebildi par Regulas Nr. 1954/2003 3. un 6. panta prettiesiskumu, kura pamatojumam Spānijas Karaliste ir izvirzījusi divus argumentus, proti, pirmkārt, nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu un, otrkārt, pilnvaru pārsniegšanu.

B — *Par Spānijas Karalistes celtās iebildes par prettiesiskumu pamatotību*

88. Kā es jau iepriekš norādīju, Spānijas Karaliste argumentu par nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu un pilnvaru nepareizu izmantošanu pamatojumam ir norādījusi tādu pašu argumentāciju kā iepriekš minētās lietas, kurā tika taisīts spriedums Spānija/Padome, ietvaros.

89. Precīzāk, argumenta par nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu pamatojumam Spānijas Karaliste norāda:

— pirmkārt, Regulā Nr. 1954/2003 izmantotais atskaites periods no 1998. gada līdz 2002. gadam, kas kalpo par pamatu zvejas intensitātes aprēķināšanai, atbilst periodam, kura laikā šī dalībvalsts, atšķirībā no citām dalībvalstīm, bija pakļauta ierobežojošam režīmam tās pievienošanās Eiropas Kopienai dēļ, un,

— otrkārt, Regulas Nr. 1954/2003 6. panta 1. punktā definētā bioloģiski jutīgā apgabala noteikšana sakrīt ar iepriekš noteiktu apgabalu, sauktu par "Irish Box", kurā Spānijas Karaliste arī bija pakļauta ierobežojošam režīmam.

90. Vispārīgāk, Spānijas Karaliste uzskata, ka pārejas režīms, kuram tā tika pakļauta tās pievienošanās Kopienai dēļ, beidzās 2002. gada 31. decembrī un jaunajā regulā 1998.—2002. gadu nevajadzēja ņemt par

atskaites periodu. Saglabājot šo periodu Regulā Nr. 1954/2003 zvejas intensitātes novērtēšanai, Padome saglabāja diskrimināciju, kas pastāvēja tiesību aktos, kas bija spēkā pirms minētās regulas.

91. Spānijas Karaliste arī uzskata, ka Padome nav ņēmusi vērā īpašo Spānijas flotes situāciju, kas izriet no Pievienošanās akta normām un kas rada nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu.

92. Attiecībā uz otro argumentu Spānijas Karaliste uzskata, ka, pieņemot Regulas Nr. 1954/2003 6. pantu, Padome ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, jo bioloģiski jutīgā apgabala noteikšanas patiesais mērķis nebija saglabāt heka mazuļus, bet gan turpināt ierobežojumus, kuriem flote jau bija pakļauta "Irish Box" ietvaros.

93. Spānijas Karaliste uzskata, ka, ja vēlamais mērķis patiešām būtu bijis heka mazuļu saglabāšana, identiski pasākumi, kā Regulas Nr. 1954/2003 6. pantā noteiktie, varēja tikt piemēroti attiecībā uz citiem ūdens resursiem rietumos. Turklāt jānorāda, ka šāda veida tehnisku pasākumu pieņemšana ir noteikta Padomes 1998. gada 30. marta Regulā (EK) Nr. 850/98 par zvejas resursu saglabāšanu, izmantojot tehniskos līdzekļus jūras organismu mazuļu aizsardzībai [41].

94. Šos divus argumentus detalizēti ir pētījis ģenerāladvokāts Ležē [*Léger*] secinājumos, kas tika sniegti iepriekš minētās lietas, kurā tika taisīts spriedums Spānija/Padome, ietvaros.

95. Es piekrītu šai analīzei, un tādēļ es atļaušos Tiesai atgādināt šo secinājumu 41.—81. punktu.

96. Es atzīmēšu tikai šādus jautājumus.

97. Runājot par pirmo argumentu, manuprāt, saistībā ar mērķi garantēt zivju resursu saglabāšanu būtu objektīvi pamatoti Regulā Nr. 1954/2003 noteikt visām dalībvalstīm režīmu zvejas intensitātes ierobežošanai, pamatojoties uz katras dalībvalsts izmantoto intensitāti attiecīgajos zvejas apgabalos iepriekšējā laika periodā no 1998.—2002. gadam. Vispārējais Regulas

41 — OV L 125, 1. lpp.

Nr. 1954/2003 3. pantā noteiktais zvejas intensitātes pārvaldības režīms tādējādi nevar tikt apzīmēts kā diskriminējošs.

98. Attiecībā uz Regulas Nr. 1954/2003 6. panta 1. punktā noteikto bioloģiski jutīgo apgabalu no lietas materiāliem izriet, ka minētā apgabala pārklāšanās ar "Irish Box" ir ierobežota, jo bioloģiski jutīgais apgabals skar mazāk nekā pusi no "Irish Box" [42]. Šādā gadījumā ir grūti atbalstīt viedokli, ka ierobežojošais režīms, kuram Spānijas Karaliste "Irish Box" teritorijā bija pakļauta saskaņā ar Regulu Nr. 685/95 laika posmā no 1998. gada līdz 2002. gadam, saskaņā ar Regulas Nr. 1954/2003 6. panta 1. daļu tika pagarināts pretēji šīs dalībvalsts interesēm. Turklāt minētajā pantā noteiktā zvejas intensitātes novērtēšanas metode bioloģiski jutīgā apgabalā pamatojas arī uz objektīvu kritēriju, proti, vidējo ikgadējo zvejas intensitātes līmeni kuģiem, kuru kopējais garums ir 10 metri vai vairāk, laikā no 1998. gada līdz 2002. gadam, un to, manuprāt, attaisno arī mērķis ierobežot zvejas intensitāti apgabalā, kurā ir liela heka mazuļu koncentrācija.

99. Tādējādi es uzskatu, ka pirmais arguments jānoraida.

42 — Skat. kartes, kas pievienotas Padomes atbildes raksta uz repliku pielikumā un Komisijas iestāšanās raksta iepriekš minētajā lietā Spānija/Padome pielikumā.

100. Attiecībā uz otro argumentu un ievērojot Tiesas pastāvīgo judikatūru [43], es neuzskatu, ka Regulas Nr. 1954/2003 pieņemšana nozīmēja Padomes pilnvaru nepareizu izmantošanu.

101. Pirmkārt, Spānijas Karaliste nepierāda, ka īpašais zvejas intensitātes pārvaldības režīms, kas tiek piemērots bioloģiski jutīgam apgabalam, tika galvenokārt pieņemts cita iemesla dēļ, nevis lai veicinātu heka mazuļu saglabāšanu.

102. Otrkārt, es uzskatu, ka nedz apstāklis, ka tehniskie pasākumi jūras organismu mazuļu aizsardzībai varēja tikt ietverti arī citā regulā, nedz tas, ka varētu pastāvēt arī citi bioloģiski jutīgi apgabali, šīs tiesvedības ietvaros nepierāda Padomes pilnvaru nepareizu izmantošanu.

103. No tā izriet, ka otrais Spānijas Karalistes izvirzītais arguments iebildes par prettiesiskumu pamatojumam arī, manuprāt, ir jānoraida.

43 — Skat. it īpaši 1990. gada 13. novembra spriedumu lietā C-331/88 *Fedesa* u.c. (*Recueil*, I-4023. lpp., 24. punkts) un 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-110/97 Nīderlande/Padome (*Recueil*, I-8763. lpp., 137. punkts). Saskaņā ar šo judikatūru "tiesību akts ir saistīts ar pilnvaru nepareizu izmantošanu tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstošām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu nevis tajā norādītos, bet gan citus mērķus vai lai izvairītos no procedūras, kas Līgumā īpaši paredzēta, lai rīkotos tādos apstākļos, kādi pastāv konkrētajā gadījumā".

104. Tā kā neviens no argumentiem, kas celts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam, nav ticis akceptēts, vienīgais pamats prasības par Regulas Nr. 1415/2004 1.—6. panta atcelšanu pamatojumam ir jānoraida.

105. No iepriekš minētā izriet, ka prasības pieteikums jānoraida kā nepamatots.

IV — Secinājumi

106. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai:

— atzīt par pieņemamu Spānijas Karalistes celto iebildi par Padomes 2003. gada 4. novembra Regulas (EK) Nr. 1954/2003, kura attiecas uz zvejas intensitātes pārvaldību saistībā ar dažiem Kopienas zvejas apgabaliem un resursiem un ar kuru groza Regulu (EEK) Nr. 2847/93 un atceļ Regulas (EK) Nr. 685/95 un (EK) Nr. 2027/95, 3. un 6. panta prettiesiskumu;

— noraidīt Spānijas Karalistes prasību atcelt tiesību aktu, un

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktu, saskaņā ar šī paša panta 4. punktu Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.